

med den gjældende Ret. Det turde derimod være noget ganske Nytt, naar Udkastets § 2 tillægger Eierne af de til Havet eller Dele af dette stødende Grunde en ubelukkende Ret til at sætte og bruge Bundgarn, Alaruser eller lignende for Fiskeriets Skyld anbragte faste Indretninger i en Afstand af 100 Favne fra det Sted paa Kysten, hvor med sædvanlig Vandstand Landet ophører og Havet begynder, jvnsfør § 3, der blot begrænsrer denne Ret efter Midstrømslinien, naar den paagjældende Fjord eller Sund er smallere end 200 F vne.

Vel synes Lovudkastets Motiver at ville give at forstaae, at der ved denne Bestemmelse blot vilde træffes en Afgjørelse af et Spørgsmaal, der skulde henstaae som tvivlsomt i vor Retsforfatning og give Anledning til idelige Tvistigheder. Udvalget har imidlertid ikke kunnet troe Andet, end at der maa ligge nogen Misforstaaelse til Grund for denne Betragtning. Det har nemlig, saavidt Udvalget bekjendt, aldrig været undergivet Tvivl imellem Retskyndige, at Fiskeriet ved vore Kyster, ligesaa vel som det almindelige Havfiskeri, staaer aabent for alle danske Undersaatter, hvor ikke særlig Ret til Fiskeriets Udøvelse maatte være erhvervet ved lovlig Adkomst. Den ved Kysten boende Grundeier har som saadan ingen Forret fremfor Landets øvrige Beboere, naar undtages, at Lovens 5—10—43 tillader „Enhver at nyde Aalegaarde for sin egen Grund, undtagen i de Fjorde, som Kongen og den menige Mand haver Skade af“. Om Betydningen af denne Grundeierens Særret til at have Aalegaarde for deres egen Grund, — om dens Udstrækning fra Kysten, om den hjemler Ret til Aalefiskeri ved andet Redskab end egentlige Aalegaarde, har der tilvisse kunnet være Uenighed, men Lovbudet er i ethvert Fald altid blevet forstaaet saaledes, at det alene tillagde Grundeieren en særegen Afgang til Aalefiskeri, og ingenlunde skabte en Eneret for Grundeieren til Udøvelsen af al Art af Fiskeri med fast Redskab. Man har tværtimod i denne særegne Bestemmelse om Aalefiskeriet fundet en Bekræftelse paa den almindelige Regel, at alt andet Kystfiskeri stod aabent for alle Landets Borgere (Orstedes Haandbog, 4de Deel Side 240—241, Gram, Den danske Formueret, 1ste Deel Side 102, jvnsfør Side 45,

Højesteretsdom 2den April 1849, der in terminis stadfæstede Viborg Landsoverretsdom af 23de November 1846, i hvilken det udtaltes, „at Lovgivningen ikke indeholder nogen Hjemmel for, at Fiskeri ved Havets Kyster, hvortil det omhandlede (Sildfiskeri) maa henregnes, skulde, om det ogsaa drives med faste Bundgarn, være forbeholdt de tilgrændsende Grundeiere, hvorimod samme ordentligviis ogsaa maa tilkomme andre Landets Undersaatter“ (Schlegels Samling, 1ste Deel, Side 233.) Navnlig har ogsaa Regjeringen hidtil, saavidt vides, stedse opfattet Sagen saaledes og „troet at maatte fastholde som almindelig Regel, at Fiskeriet allevegne i Landets Fjorde, Bugter og Have, hvor Fiskeriet i Almindelighed eller efter visse Arter af Sødyr ikke udtrykkelig er forbeholdt Kronen eller enkelte Private, maa staae aabent for enhver af Landets Undersaatter“, Indenrigsministeriets Skrivelse 27de Marts 1860 med Generalprocureurens Betænkning, Rescriptsamling 1860, jvnsfør Bekjendtgjørelse 21de December s. A. for Østersfiskeriet i de danske Farvande m. v.

Udvalget maa saaledes ansee det som en meget gennemgribende Forandring i den nu bestaaende Retstilstand, naar Udkastet foreslaaer at udvide Grundeierens Ret til at have Aalegaarde for deres Grunde til en Eneret til Udøvelse af alt Fiskeri med fast Redskab i den Kysten nærmest værende Deel af Havet udfor Grunden. At en saadan Regel vilde bevirke en søkelig Indskrænkning i den almindelige Afgang til at ernære sig ved Fiskeri, er af sig selv indlysende, og Udvalget har ikke i saa Henseende nødtigt at henvise til de ikke saa Andragender, som fra forskjellige Sider ere indkomne til det fra Landets Fiskere. Udvalget har derfor ogsaa eenstemmig været af den Formening, at der ikke bør være Tale om en saadan Forandring, men at man med Hensyn til Kystfiskeriet som med Hensyn til Havfiskeriet i Almindelighed bør lade det forblive ved den fra Arilds Tid gjældende Regel, at det staaer aabent for alle Landets Undersaatter.

Under disse Omstændigheder finder Udvalget ikke Foranledning til at indlade sig paa en nærmere Underfølgelse af de i §§ 2 og 3 indeholdte Regler, men skal dog ikke tilbageholde den Bemærkning, at den foreslaaede Afstand